

Ἐγὼ παίζω μέσα στ' ἄλλα
καὶ τὸ πόκερ καὶ τὸ μπρίτζ,
ἀλλὰ παίζω καὶ τὸ πάλα
καὶ φωνάζω σ' ἔλους πρίτζ.

Μέσα στὴν Αὐλὴ πηγαίνω
σὰν ἀρέντης σαλεπέτῃ,
μὰ καὶ καθβαλάρης βγαίνω
στ' ἄλογο τῆς ἀστραπῆς.

Ἐγὼ θέλω πολυθρόνα,
μὰ καὶ καθ' ἑσέδρου μοῦστι
νὰ τουώσω νότα μπενε.

Τρώγω καὶ μὲ τὴν Κορῶνα,
ὅμως τρώγω καὶ μπαροῦτι
μὲ τὴν φουκτα καθὼς λένε.

Ἐγὼ θέλω σερενάδες,
κι' ἄς πηδοῦν κλεφτοκοτάδες
κι' ἄς μοῦ κλέβουν τὸ κοτέτσι.

Μὰ μὲ πνέουν καὶ θυμοὶ
καὶ λυγίζω τὸ κορμί
γιά πολέμου ἔτσι κι' ἔτσι.

Παρατῶ τὴν ἡσυχίαν,
σκιωθῆτε σκιωθῆτε,
στὴν μακτὴν ταξιαρχίαν
τῆς ἀριστερᾶς ριχθῆτε.

Πέρνω δρόμο, βάρδα βάρδα,
βαίω κόκκινη κονκάρδα,
μάρς, στρατὶ μου, καὶ πελέκα.

Πίσω, Μῆτσο, πίσω, Ράλλη,
σκόψε κάτω τὸ κεφάλι
καὶ μὴν κάνης τὸν γχιουλέκα.

Ὁ Κορράτης πικρὸν δὲν παίξει,
μὰ ζυπηκὸν κούρμακ φέρμα
μὲ πολεμικὴ μανία.

Μποῦμ κι' οἱ δύο Γρακωνέζοι,
πούλταν τῶρ ἀπὸ τὴν Σέρμα
κι' ἀπὸ τὴν Μακεδονία.

Μποῦμ κι' αὐτὸς γιὰμὰ κι' ἐμεῖνοι,
μποῦμ ρουθοῦνι νὰ μὴ μείνι,
μποῦμ κι' ὁ Ζῶπ κι' ἡ Γκάτσκα.

Νίκας εἰς' ἀλλεπαλλήλους
καὶ τοῦ κόμματος τοὺς φίλους
γλοῦς τοὺς ἐλέησα.

Αὐτὰ ποὺ λές ὁ Κόντες ὁ σπουδαῖος
διὰ φωνῆς ἐφώναξ μεγάλης,
ὅταν ὄρεα σὰν γειμαρὸς ραχδαῖος
μὲ τὴν ταξιαρχία του κι' ὁ Ράλλης.

Κι' ἀντάγγησαν κοιλάδες καὶ βουνὰ
καὶ κλέψι διηγῆθησαν τρανὰ,
καὶ σὰν φουρβὸς ποῦναι, κουτομογία,
εἶπε στὸν Κερκυρατὸ τέτοια λόγια.

Ἐπὺ καλὰ, Κορράτικο ξεφτέρι,
τὸ πέρασες κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,

μὰ γὼ στὴ Σμῶρνη πῆγα νὰ σπουδάσω
καὶ μὲ παπὰ νάθω νὰ εἶς διαβάσω.

Γιὰ μένα λόγος ἔγινε πολὺς,
μ' ἐπῆρε καὶ τῆς Σμῶρνης ὁ Βαλῆς
καὶ μ' ἔβαλε ν' ἀπλωσω σὲ μαντέρι
καὶ τάπαμε κι' οἱ δύο μας ἕνα χέρι.

Καὶ μοῦπε κι' ὁ Βαλῆς ὀρθὰ κορτά
πῶς τὰ γυμνάσια σου δὲν ἐγκρίνει,
κι' ἀδικῶς πᾶν χαμένα τὰ λεφτά,
κι' ἡ γνώμη τοῦ Βαλῆ πολὺ βαρύνει.

Κι' ἂν θέλεις νὰ γενοῦν σωσταὶ ἀσκήσεις
πρίκει στ' ἀλθῆμα πικρὸ ν' ἀποχωρήσης,
νὰ θῆς ἐγὼ τί μάχαις θὰ σκαρώσω
καὶ τί ταξιαρχίαις θὰ σαρώσω.

Εὐθὺς ν' ἀποχωρήσης τοῦ φωνάζει
καὶ λόγων μπακαρίας τοῦ τινάζει,
ὁ Κερκυρατὸς ὅμως ἐπιμένει
καὶ μίκα σάλπιγγ' ἔφοδον σημαίνει.

Γιὰ κότταξέ με, Ράλλη, πῶς ἰσπεύω...
βάρδα... ν' ἀποχωρήσω δὲν σκοπεύω,
δὲν θέλω νὰ γιὰμὰ κι' οἱ Κολονέλοι,
μὰ μήτε κι' ἡ Κορῶνα δὲν τὸ θέλει.

Γι' αὐτὸ καθὼς γνωρίζεις, Στρατηλάτῃ,
ἐτραγα κάθε τόσο στὸ Παλάτι,
κι' ἔδωσα τότε λόγο στὴν Κορῶνα
πῶς δὲν θ' ἀποχωρήσω στὸν αἰῶνα.

Δὲν ἔχω δι' ἀνάπαυσιν σκοπὸν,
καὶ σὺ μ' ἐλπίδες κούρμας, Ράλλη, βόσκει...
μὰ δὲν θ' ἀποχωρήσης τὸ λοιπὸν;
κι' ὁ Κόντες τοῦπε: νιέντε, νιέν, δοκε.

Τότε λοιπὸν ὁ πόλεμος ἀρχίζει
κι' ὁ Ράλλης τὴν γλωσσάτου του τροχίζει,
τὴν γλώσσα του κι' ὁ Κόντες ἀκουῖ
καὶ συμφορῶν ἐπίκεινται δεινὰ.

Καὶ μὲς ἀπὸ τῆς γῆς τὰ τετραπέρατα
πολλοὶ τοὺς μαχομένους στεφανώνουν,
καὶ δὸς του καὶ συγκρούονται τὰ κέρατα
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ κέρατο γανώνουν.

Θεοῦλη μου, τί μάχη μακροῦδης,
ἀλλ' ὅμως καὶ τῆς Σμῶρνης ὁ Βαλῆς
ἀπὸ μακρὰν κι' αὐτὸς ἐνδοσιώδης
ῥιμαί τοὺς πολεμάρχους τῆς Βουλῆς.

Ἄλλὰ κι' ἐγὼ τὸ θρέμμα τῆς φωνῆς
τὰ κέρατα τάντιπαλα τὰ στίρω,
κι' εὐθὺς ἐκ τῆς μεγάλης Κερρατῆς
Ξιφῆρης στὰς Ἀθῆνας ἐπιστρέφω.

Καὶ μαρμαρῶσι σπουδαίαις,
ν' ἄλλους λόγους ἀγγελαίαις.

Ἰδρῶσις Φροντιστηρίου νέου φιλολογικοῦ
κι' ἀληθῶς μοναχικοῦ
τῆς δεινῆς Χατζηκαράπη, τῆς Ἀνακατασίας ἴτοι,
τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν κι' ὁ Ρωμηὸς διακρύπτει.